

diat, og jeg tror ogsaa, det for Personalet selv er uheldigt, om der muligvis skulde danne sig den Mening, at de vare ivrige for at skaffe Bidrag — det vil sige Mulktter — til Veje for disse Sygefasker. Der staar i §§ 12 og 13 gentagne Gange, at Bøderne skulde erlægges efter vedkommende Jærnbanefunktionærs Skøn, uden at det er nærmere angivet, hvilken Embedsstilling vedkommende Funktionær skal have. Man kan ikke se, om enhver Konduktør kan sige til vedkommende Passager: Vær saa god at betale, saa og saa meget koster det, — eller om det skal være vedkommende Togfører eller efter Omstændighederne Stationsforstanderen. Det forekommer mig ikke, det vilde være heldigt, om en hvilken som helst Funktionær skal kunne paa den Maade gaa omkring og opkræve Bidrag. — Naar der dernæst er Tale om Anholdelser, som enhver Jærnbanefunktionær skal kunne iværksætte, i hvert Tilfælde hvor der foreligger en hvilken som helst Overtrædelse, som rammes af Bødebestemmelserne i § 12 — altsaa selv om det kun drejer sig om de smaa reglementariske Bestemmelser, som der ere truffene, saa maa jeg ogsaa bemærke, at denne Ordning efter Omstændighederne kan være høist generende. Skal virkelig enhver Banefunktionær kunne standse enhver rejsende i hans Rejse? Der staar et Sted, at den anholdte saa ved Ankomsten skal afleveres til Politiet. Er det nu Meningen, at den rejsende for en hvilken som helst nok saa ubetydelig Overtrædelse af Reglementet skal kunne standses i sin Rejse, afbrydes i sin Rejse og afleveres til Politiet? Skal det ske, fordi han maaste ikke har de fornødne Legitimationspapirer ved Haanden, eller det fornødne Beløb hos sig, som Staden talseres til? Det forekommer mig, at dette kan give Anledning til en Ubillighed og Uretfærdighed mod de rejsende, som ikke burde finde Sted. — I § 15 er der en lille Bestemmelse, som har forundret mig noget. Der er Tale om Erstatning for Odelæggelse eller Beskadigelse af Jærnbanemateriel. Det forekommer mig imidlertid, at det kan være ret uheldigt, om man ogsaa her skal have rent rammeagtig fastsatte Erstatningsstørrelser for Beløb af indtil 50 Kr. — det er dog temmelig meget — som vedkommende Minister kan fastsætte. Der staar endvidere, at Udpantning kan finde Sted for saadanne Erstatningsbeløb, naar vedkommende erkender sin Forpligtelse til at betale dem. Dette har undret mig noget. Da vi i sin Tid fik Udpantningsloven af 1873 kom der i den til at staa efter en omhyggelig Opregning af alle de Tilfælde, i hvilke Udpantning kan finde Sted, at „i andre

Tilfælde end de her nævnte kan Udpantning ikke finde Sted“. Nu har jeg nok set og ved ogsaa, at dette har ikke været taget saa aldeles bogstaveligt, thi man kan allerede lige fra 1873 paavise Tilfælde, hvor man har hjemlet Udpantning ved senere udfkomne Love, men det er dog kun rent undtagelsesvis, at man har gjort det, saaledes ved Overtrædelse af Bestemmelserne angaaende den indenlandske Roesukkerfabrikation og Bestemmelserne med Hensyn til de lollandste Diger. Jeg ønsker dog, at man vil have Opmærksomheden henvendt paa, at man ved at indrømme det ene Udpantnings-tilfælde efter det andet kommer længere bort fra den Regel, man har slaaet fast i Loven af 1873. Herefter skal nemlig Udpantning kun finde Sted i de udtrykkelig nævnte Tilfælde, hvor det i Reglen drejer sig om Præstationer af offentlig Karakter, eller som ifølge fast Signing ere lagte paa de vedkommende. — Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig. Efter alt, hvad der er fremhævet, tror jeg, det vilde være hensigtsmæssigt, at det Udvalg, der rimeligvis faar dette Lovforslag til Behandling, vilde tage de i Dag rejste Spørgsmaal under nærmere Overvejelse og altsaa navnlig have dette for Dje, at man ikke blot paa alle Maader følger for, hvad der kan være Autoriteterne og Jærnbanestyrelsen bekvemt over for Publikum, men ogsaa vil se lidt paa, at Publikum ikke altfor meget trædes paa Læerne for at tjene de andres Bequemmelighed.

Judenrigsministeren (Hørring):

Jeg maa maaste begynde med at gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Listed Amts 1ste Valgkreds (Nørhave), som, saa vidt jeg forstod ham, vilde ulede af nogle Smaasejl, han mener ere til Stede i Motiverne, at dette Lovforslag er udarbejdet i Hast. Disse Sejl, som saaledes skulde være i Motiverne, ere, at der et Par Steder er nævnt Ministeren for offentlige Arbejder i Stedet for Indenrigsministeren. Men hermed forholder det sig saaledes, at man har gengivet — det staa udtrykkelig i Bemærkningerne — de Motiver fra forrige Aar, der hørte til Lovforslaget, som da blev fremsat for det høje Ting, og i dette var med Føje brugt de Udtryk: Ministeren og Ministeriet for offentlige Arbejder. De ere blevne staaende af den Grund, som er nævnt i Anmærkningerne, og der var derfor ikke nogen Anledning til at forandre dem. — Det Lovforslag, som her er til Behandling, gaar i det væsentlige ud paa at fremskaffe forskellige Regler til Sikring af Bane-